

Intérieur.

het rustige van den avond buiten. Zij voelde plotseling een nerveus verlangen Rose-cottage vaarwel te zeggen en naar huis terug te keeren. Zij telde de dagen van haar verblijf. De kilheid van de sterk met dauw doortrokken atmosfeer buiten, deed haar huiveren. Toen hoorde zij de stem van Mr. Copper haar bestraffen.

— Moet je daar buiten ziek worden, Ellie? Zij keerde zich onwillig om.

In de warme kamer huiverde zij nog sterker van de kilte buiten. Mrs. Dickson had haar pose nog vergemakkelijkt. De oogen half gesloten, keek zij naar Mr. Copper.

— 't Wordt wat koel met die open deuren, Jemmy, zei zij.

Ellen vond het in de kamer om te stikken met de deuren gesloten. Zij nam een Graphic en bladerde daarin.

— Je ziet bleek, Ellen, zei Mrs. Dickson.

— Wat heb je al dien tijd uitgevoerd, na het eten, Ellie? vroeg Mr. Copper.

— Gespeeld met de kinderen.

— Wat zegt zij? vroeg Mrs. Dickson.

— Je moet engelsch praten, zei Mr. Copper ironisch.

Toen kwam Mrs. Copper de kamer in, maar zij was stil en weinig spraakzaam.

Ellen stond vroeg op, om naar boven te gaan. Zij verontschuldigde zich met hoofdpijn.

— Je hebt daar straks kou gevat, plaagde Mr. Copper, je bent een onverstandig, stout kind.

Ellen lachte flauwtjes. Zij haastte zich met goeden-nacht zeggen. Toen zij langs de kamer van de kinderen kwam, hoorde zij Maud roepen. Het was een afspraak van Maud.

— Als ik nog niet slaap, kom je me nog een nachtzoen brengen, Ellen, had zij gevraagd. Dit ging iederen avond zoo.

— Foei, bestrafte Ellen, als zij werkelijk wakker was. Je moest al lang slapen.

Maud kneep haar armen om Ellen's hals, zij was klaar wakker.

— En nu als de wind gaan slapen, gebied Ellen.

— Het is zóó vreeselijk warm, ik kan niet slapen.

— Het raam staat ook niet open, zei Ellen, dit naziend.

Toen zij de kinderkamer weer uitkwam hoorde zij duidelijk van beneden de stem van haar tante, die snel en opgewonden sprak. Toen zij haar eigen naam hoorde noemen, bleef zij staan, om te luisteren. Duidelijk hoorde zij het gesprokene door de gesloten deur... Je hadt 't moeten zien, Emily, hoe ik ze samen vond. Een schel lachje volgde... Hij hield haar in zijn armen, juist toen ik binnen kwam... Je hadt 't moeten zien, Emily!!... De spreekstem sloeg nog scheller over in een tweeden lach. Mrs. Dickson antwoordde iets, dat voor Ellen onverstaanbaar was. Maar zij had genoeg gehoord en een bos van ergernis en verontwaardiging steeg vlammend heet in haar gelaat. Zij klemde de trapleuning tusschen haar tengere vingers, met een oogenblikkelijken lust naar beneden te gaan. Haar tante te zeggen, dat wat zij daar zeide, laag en verachtelijk was en een schandelijke leugen, zooals zij de zaak voorstelde. Zij hoorde Mrs. Dickson verder spreken, maar onverstaanbaar. Ellen begreep, dat zij haar eigen drift bedwingen moest. Zij zou zich moeten schamen, te hebben geluisterd. Maar vastgenageld bleef zij verder luisteren. Na een oogenblik stilte, waarin blijkbaar gewacht werd op een antwoord van haar oom, hoorde zij zijn kort spotlachje.

Waarom verdedigde hij haar niet?...

Het bloed week weg uit haar wangen en zij beefde van drift en verontwaardiging. Toen richtte zij zich op uit haar gebogen luisterhouding en met een trotsche minachting voor hetgeen verder nog gesproken werd, liep zij door naar haar kamer. Om zich voelde zij een leegte, waarvoor zij duizelde. Zij haatte dit huis, dat zij zoo spoedig mogelijk wilde verlaten. Zij streek met de hand over haar oogen en bekampte moedig de opkomende tranen.

Het was te verachtelijk.

* * *

Mrs. Copper draaide heur haar in tallooze papillotten voor den nacht.

Zij voelde zich maar matig voldaan. Zooals altijd, was zij in den woordenstrijd met James Copper de zwakste gebleven, hoewel hij nauwlijks drie volzinnen gezegd had.